

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **S. R.**, narozený dne x
státní příslušnost Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2020, č.j. CPR-45076-3/ČJ-2019-930310-V243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2020, č.j. CPR-45076-3/ČJ-2019-930310-V243 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004

Shodu s prypisem potvrzuje.

Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) částečně změněno rozhodnutí ze dne 8. 11. 2019 č.j. KRPA-361628-17/ČJ-2019-000022-SV (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán I. stupně**“), a to tak, že žalovaný počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských Evropské unie, stanovil v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, a stanovil dobu k vycestování z území členských států Evropské unie do dvaceti dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, dále vypustil část výroku ve znění „Podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb., nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné.“, ve zbylé části prvostupňové rozhodnutí potvrdil podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 správní vyhoštění a stanovena doba 18 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zároveň byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských Evropské unie, od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, doba k vycestování byla stanovena do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí s tím, že byly stanoveny zvláštní podmínky pro případ zajištění cizince, dále bylo rozhodnuto, že podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování dle ust. § 179 téhož zákona, a že dle ust. § 179 nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné.

II. Žalobní body

3. Žalobce poukázal na to, že dne 17. 10. 2019 se dobrovolně dostavil na pracoviště správního orgánu k řešení své pobytové situace, neboť překročil možnosti krátkodobého víza, které mu bylo uděleno Německem na dobu 12 dnů v koridoru od 15. 4. 2019 do 21. 5. 2019, a od 14. 5. 2019 se nacházel na území Evropské unie neoprávněně; tyto skutečnosti byly zjištěny provedeným dokazováním. Při svém výsledku žalobce uvedl, že má v úmyslu vycestovat do domovského státu, kde žije celá jeho rodina.
4. Uvedl, že nerozporuje skutková zjištění správního orgánu, neboť významně překročil možnosti krátkodobého víza, domnívá se však, že zjištěný stav byl chybně interpretován a je vůči němu postupováno nepřiměřeně tvrdě, napadené rozhodnutí nedostatečně zohledňuje závažnost posuzovaného jednání a individuální okolnosti případu. Poukázal na to, že pochází z poměrně chudého státu, Uzbekistán drží v indexu HDI 102. místo, zatímco Česká republika 28. místo, ke spáchání daného skutku jej vedla tíživá osobní situace, občané Uzbekistánu nejsou schopni uživit své rodiny životem a prací v domovském státě, kde minimální mzda dosahuje 5 až 10 dolarů, jsou nuceni cestovat za výdělkem do cizích států. Měl za to, že zadržení

Shodu s prvopisem potvrzuje.

policejním orgánem a omezení na osobní svobodě již pro něj bylo dostatečným trestem. Uvedl, že občané Uzbekistánu mají velký respekt k policejním orgánům, což se projevilo tím, že žalobce poskytl správnímu orgánu plnou součinnost.

5. Měl za to, že intenzita jeho jednání nenaplnňuje kritéria pro uložení správního vyhoštění, rozhodnutí porušuje ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a je nepřiměřené. Vůči žalobci mělo být užito mírnějšího a výchovného opatření dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť se jednalo o první protiprávnost na území ČR, žalobce se sám dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu, požadoval zahájení řízení a se správním orgánem spolupracoval, provedl doznání a související sebereflexi, k jeho osobě nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti a jedná se pouze o exces z jinak řádného způsobu života, který se již po působení správního řízení nebude opakovat. Dle jeho názoru tak lze přistoupit k mírnějšímu opatření.
6. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že protiprávní jednání žalobce bylo správním orgánem I. stupně řádně zjištěno, doloženo spisovým materiálem a dostatečně zdůvodněno, nebyla zjištěna procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost vedeného řízení a navazujícího rozhodnutí.
8. K žalobním námitkám odkázal na odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí, která se dostačujícím způsobem vypořádala se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl účastník řízení.
9. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
11. Dne 17. 10. 2019 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu I. stupně a nahlásil překročení krátkodobého víza vydaného Lotyšskou republikou, bylo zjištěno, že žalobce se nachází na území České republiky nelegálně díky razítku vstupu na území Německa dne 2. 5. 2019, od tohoto dne mohl žalobce pobývat na území Schengenského prostoru 12 dní. Žalobce předal správnímu orgánu I. stupně žádost o zahájení řízení o správním vyhoštění. Následně byl žalobce zajištěn a dne 17. 10. 2019 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
12. Žalobce dne 17. 10. 2019 při svém výslechu do protokolu uvedl, že do schengenského prostoru přicestoval dne 2. 5. 2019 na lotyšské vízum, v ČR je poprvé, od svého

Shodu s prvopisem potvrzuje.

příjezdu do ČR je stále v ČR, přicestoval za účelem turismu a získání pracovního víza, plánoval odletět tento měsíc, nevycestoval v době platnosti výjezdního víza, neboť mu jeden člověk slíbil opatřit pracovní vízum, žalobce mu za to zaplatil 500 dolarů. Žalobce dále uvedl, že v ČR bydlí na ubytovně, není hlášen k pobytu, má manželku a tři malé děti v Uzbekistánu, je s manželkou v telefonickém kontaktu, nevlastní žádný majetek v ČR ani v Uzbekistánu, v ČR nemá žádné vazby ani aktivity, nemá zdravotní pojištění, má finanční prostředky na pobyt a vycestování, v ČR pracuje brigádně jako čistič oken, občas dostává peníze od strýce, v ČR nemá žádné rodinné příslušníky, závazky ani pohledávky, v případě vyhoštění by se vrátil k rodině, jeho vycestování nebude zásahem do soukromého a rodinného života a nebrání mu v tom žádná překážka, je zdravý, s ničím se neléčí, vycestuje dobrovolně, v domovském státě mu nic nehrozí, o azyl nežádal.

13. Dle závazného stanoviska k možnosti vycestování ze dne 21. 10. 2019 vydaného Ministerstvem vnitra na žádost správního orgánu I. stupně vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné, nebyly nalezeny žádné skutečnosti, pro které by žalobci hrozilo v případě návratu do vlasti skutečné nebezpečí, ani jiné důvody bránící vycestování.
14. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 8. 11. 2019, v odůvodnění správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, shrnul předchozí průběh řízení a tvrzení uvedená žalobcem. Shledal, že nejméně od 14. 5. 2019 do 17. 10. 2019 pobýval žalobce v ČR bez platného oprávnění k pobytu, ačkoli k tomu nebyl oprávněn, čímž naplnil důvod pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, správní vyhoštění považoval za nevyhnutelné k dosažení stavu, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, jejichž pobyt je v souladu s platnými právními předpisy. Zabýval se přiměřeností dopadů daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, shledal, že dopad daného opatření je přiměřený, v tomto směru poukázal na to, že žalobce má blízké příbuzné v Uzbekistánu, v ČR nikoho nemá, nemá zde navázány žádné vazby, nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mu bránily vycestovat. Aplikoval ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, po zhodnocení všech kritérií v něm uvedených dospěl k závěru, že dopad tohoto rozhodnutí je přiměřený, neboť žalobce je způsobilý k právním úkonům, jeho věk jej nijak nelimituje, jeho zdravotní stav je dobrý, v Uzbekistánu má rodinné vazby, žije tam jeho manželka a děti, na území ČR nežije rodinným životem, dále vyšel ze závazného stanoviska k vycestování a zohlednil závažnost protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil a jeho ekonomické poměry. Dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil s přihlédnutím k délce a závažnosti provinění, tuto závažnost odvozoval od toho, že žalobce si byl neoprávněnosti svého pobytu na území vědom, po skončení platnosti schengenského víza zde neoprávněně pobýval a pracoval. Nevzal v potaz žalobcovo tvrzení, dle kterého zaplatil za vyřízení pobytového oprávnění a nepotřebuje vízum, uvedl, že žalobce je ve věku, kdy si musí být vědom, za jakých podmínek může pobývat mimo Uzbekistán potažmo v ČR nebo si zjistit potřebné informace. Na druhou stranu však zohlednil, že se jedná o první porušení ze strany žalobce, že žalobce se ke všemu doznal a se správním orgánem spolupracoval. Uvedl, že vzhledem ke všem těmto okolnostem považuje dobu 18 měsíců za přiměřenou, tato doba je stanovena v první polovině zákonného rozpětí.

Shodu s prvopisem potvrzuje.

15. Žalobce podal dne 16. 11. 2020 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, tvrdil, že rozhodnutí je nevyvážené, pokud na jednu stranu bylo přihlédnuto k tomu, že se jedná o první protiprávnost účastníka, avšak uzavírá, že nebyly zjištěny polehčující okolnosti. Analogicky odkázal na ust. § 41 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, které za polehčující okolnosti považuje první protiprávnost, vykazuje-li pachatel součinnost, lituje-li svého jednání, před spácháním protiprávnosti vedl řádný život a jedná-li se o protiprávnost v souvislosti s tíživými okolnostmi. Měl za to, že tyto polehčující okolnosti žalobce naplňuje, ke spáchání jej vedla složitá rodinná situace, kdy nebyl schopen finančně zabezpečit rodinu s malými dětmi a uvěřil slibu krajana, že mu bude vyřízeno pracovní vízum, které však nedostal, nešlo o neúctu k právnímu řádu. Tvrdil, že jde o ojedinělý exces z jinak řádného života.
16. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vydaném dne 21. 7. 2020 uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění podložených dostatečnými podklady, vytýkané jednání bylo správně definováno a právně kvalifikováno, doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena přiměřeně a způsobem korespondujícím s rozhodovací praxí v obdobných případech, odůvodnil změny, které učinil ve vedlejších výrocích upřesňujících uloženou povinnost. Zabýval se přiměřeností dopadu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, což odvíjel od výsledku posouzení jednotlivých kritérií přiměřenosti dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, shledal, že správní orgán I. stupně veškeré relevantní okolnosti posoudil, dospěl ke správným závěrům, které řádně zdůvodnil, žalovaný žádnou novou skutečnost nezjistil. K odkazu na analogii s trestním zákoníkem uvedl, že správní vyhoštění není trestem, ale správním a regulačním opatřením na úseku migrace, jehož cílem je zajistit, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci respektující její zákony. Sdělil, že je na správních orgánech, aby v rámci správního uvážení posoudily, nakolik se v rámci naplnění skutkových podstat dle hlavy X zákona o pobytu cizinců jedná o nezaviněné jednání a výsledku svého posouzení přizpůsobily délku doby správního vyhoštění. Poukázal na to, že správní orgán I. stupně vzal v úvahu, že se jednalo o první porušení zákonů České republiky a že žalobce s ním spolupracoval, a zároveň zohlednil charakter a délku protiprávního jednání, délku správního vyhoštění pak určil v dolní hranici možné míry zákonného rozpětí, které může činit až 5 let. Shledal, že odůvodnění správního orgánu I. stupně je dostatečně individualizované, nestranné, úměrné konkrétním okolnostem daného případu a zohledňující ustálenou rozhodovací praxi. Dané opatření nepovažoval za nepřiměřené. K tvrzení, že žalobce byl uveden v omyl, uvedl, že žalobce je cizincem a má povinnost se seznámit se zákonem o pobytu cizinců a s podmínkami oprávněnosti jeho pobytu v České republice. Připustil, že žalobce se dostavil dobrovolně ke správnímu orgánu, avšak toto učinil již v době, kdy v ČR pobýval neoprávněně, dobrovolné dostavení se správní orgán I. stupně zohlednil při stanovení doby zákazu pobytu. Za podstatné považoval, že žalobce od 14. 5. 2019 pobýval v České republice neoprávněně, a to až do 17. 10. 2019, do té doby neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu, ač si byl protiprávnosti svého jednání vědom. Prvostupňové rozhodnutí tak z hlediska naplnění skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o

pobytu cizinců a stanovení doby správního vyhoštění 18 měsíců shledal za správné ve všech aspektech.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání.
18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
20. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
21. V projednávané věci je nesporné, že žalobce na území ČR v období od 14. 5. 2019 do 17. 10. 2019, tedy po dobu více než 5 měsíců, pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce si je nelegálnosti svého jednání vědom, domnívá se však, že jeho intenzita není taková, aby byla podkladem pro správní vyhoštění se stanovenou dobou zákazu vstupu na 18 měsíců, má za to, že by postačovalo uložení mírnějšího opatření např. v podobě uložení povinnosti vycestovat, rovněž namítal, že se správní orgány nezabývaly motivací jeho jednání a polehčujícími okolnostmi.
22. Soud k tomu uvádí, že zákon o pobytu cizinců jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců a za jakých

Shodu s prvopisem potvrzuje.

podmínek lze uložit povinnost opustit území nebo území členských států Evropské unie dle § 50a téhož zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. Pokud by však takové rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, je v takovém případě na místě uložit cizinci povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.

23. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“
24. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se oba správní orgány řádně zabývaly tím, zda došlo k naplnění některé ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. K tomu správní orgány uvedly, že v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců tím, že od 14. 5. 2019 do 17. 10. 2019 pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a že s ohledem na veškeré okolnosti posuzovaného případu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, oba přitom vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu. Soud s těmito závěry souhlasí a žalobce ani nerozporuje, že by se dopustil posuzovaného protiprávního jednání, či že by napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života.
25. V této situaci správní orgány neměly jinou možnost, než žalobci uložit správní vyhoštění se stanovenou dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, neměly zde zákonný prostor pro možnost upuštění od správního vyhoštění a uložení mírnějšího opatření v podobě povinnosti opustit území podle

ustanovení § 50a zákona, nejedná se o otázku správního uvážení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31).

26. Správní orgány vzaly v úvahu všechny skutečnosti zjištěné jak z výpovědi žalobce, tak ze shromážděných podkladů, při posuzování přiměřenosti přijatého opatření vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, zhodnotily tak zejména závažnost a druh protiprávního jednání žalobce a s tím související délku jeho pobytu na území, a též další aspekty tam uvedené. K tomu je třeba uvést, že zákon o pobytu cizinců vůbec nepracuje s pojmy přitěžujících a polehčujících okolností, analogii s trestním zákonem pak nelze použít, a to zejména z toho důvodu, že institut správního vyhoštění není sankcí, jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52).
27. Městský soud v Praze neshledal, že by napadené rozhodnutí včetně délky uloženého správního vyhoštění bylo nepřiměřené závažnosti protiprávního jednání žalobce, žalovaný vzal v úvahu jak jeho délku, tak jeho charakter, kdy žalobce v České republice po skončení platnosti schengenského víza neoprávněně pobýval a pracoval. Rovněž přihlédl k okolnostech svědčícím ve prospěch žalobce, tedy k tomu, že jednalo o první porušení ze strany žalobce, že žalobce se ke všemu doznal a se správním orgánem spolupracoval. Zároveň žalovanému nelze vytknout, že nezohlednil údajné uvedení v omyl žalobce jeho známým, který mu měl přislíbit vyřízení pobytového oprávnění za úplatu, když žalobce je dospělá svéprávná osoba, která si měla a mohla být vědoma podmínek, za kterých byla oprávněna setrvat v cizím státě tj. v České republice, příslušné informace týkající se pobytového statusu si žalobce měl a mohl vyhledat.
28. K tomu je nezbytné uvést, že Nejvyšší správní soud se již opakovaně zabýval téměř identickou skutkovou situací, jaká je dána v posuzovaném případě, a rovněž též obdobnou argumentací, jakou uplatňuje žalobce. V poslední době se vyjádřil např. v rozsudku ze dne 21. 5. 2020 č.j. 1 Azs 164/2020-24, kde dospěl k závěru, že byly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění, shledal za adekvátní uložení doby 1 roku, po kterou stěžovateli nebylo umožněno vstoupit na území členských států Evropské unie a v odůvodnění uvedl, že: *„Neoprávněný pobyt v délce více než dvou měsíců je nutno považovat za natolik intenzivní porušení právní povinnosti, které odůvodňuje vedení řízení o správním vyhoštění a vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.“* Dále k tomu sdělil následující stanovisko: *“Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých shengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018–27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017–34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním*

Shodu s prvopisem potvrzuje.

vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“

29. S ohledem na výše uvedené lze uložené správní vyhoštění na dobu 18 měsíců považovat za naprosto adekvátní opatření v situaci, kdy vědomě neoprávněný pobyt žalobce trval více než 5 měsíců, přičemž správní orgány zde zohlednily výše uvedené okolnosti svědčící ve prospěch žalobce a tuto dobu stanovily v dolní polovině možné zákonné sazby (5 let). Pro srovnání soud odkazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin.
30. Soud se zabýval též tvrzením žalobce, dle kterého se posuzovaného jednání dopustil pod tíhou osobní situace, kdy potřeboval finančně zabezpečit rodinu. Nicméně shledal, že ani taková motivace žalobce nemůže být důvodem nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 6. 2019 č.j. 2 Azs 79/2016-39 konstatoval, že *“Skutečnost, že stěžovatelova ekonomická situace po návratu do Arménie nemusí být natolik příznivá, jako je tomu v České republice, popř. že pro něj může být složitější nalézt práci, přitom nemůže sama o sobě vést k závěru o nepřiměřenosti správního vyhoštění.”* Stejně tak v posuzovaném případě ekonomické důvody na straně žalobce nejsou důvodem, pro který by nebylo možné mu správní vyhoštění uložit.
31. Soud dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů zohlednily veškerá zákonem vyžadovaná kritéria pro uložení správního vyhoštění, včetně posouzení jeho přiměřenosti, pečlivě zvážily okolnosti daného případu a správně a přezkoumatelně se s nimi vypořádaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V tomto rámci rovněž přiměřeně v zákonných mezích zvolily dobu 18 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území ČR
32. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. září 2020

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje.